

XXXV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om uexaminerede Mænds og Kvinders Afgang til Udvøvelse af Lægevirksomhed.

(Ugiven af Folkethingets Udvalg den 11te Mai 1882.)

Da der i Udvalget ikke har kunnet naaes Enighed om nogen Fællesindstilling, har dette delt sig i et Flertal og to Mindretal.

Flertallet (Bøtfer, Clausen, Chr. Jensen, S. S. Hansen, N. Nielsen, K. Nielsen, Th. Nielsen, P. Pedersen og Roed) erkjender, at de paa dette Omraade nu gjældende Love ere forældede og uheldige, og at der er stor Trang til Indførelse af mere tidssvarende Bestemmelser. Det deler den Opfattelse, der nu i omtrent en Menneftaalder har givet sig tilkjende i begge Rigsdagens Afdelinger, at Lægevirksomheden bør være fri, og at Ingen for dens Udvøvelse bør være underkastet Straf uden for enkelte ved Loven særlig bestemte Tilfælde, medmindre det bevises, at han (eller hun) har tilføjet Andre Skade. Det finder, „at en Lovgivning, der hver Dag overtrædes, er en Mling“, og det har ondt ved at fatte, at der endnu findes Nogen, der ikke indser Rigtigheden af det af et Landsthingsudvalg allerede i Samlingen 1860—61. Tillæg B. Sp. 244, uden at en eneste Stemme løstede sig derimod, udtalte: „Overhovedet synes den Tid nu at være kommen, da Staten i Erkjendelse af, hvor Lidt den i saa Henseende formaar at udrette, bør overlade sine Borgere selv at varetage deres legemlige Sundhed paa den Maade, de selv anse for forpaaelig, og indskrænke sin Omsorg til at ansætte Læger og

anlægge Høspitaler samt middelbart og umiddelbart at give den fornødne Anvisning til en fornuftig Sundhedspleie.“ — I over 80 Aar har man forsøgt at standse al uautoriseret Lægevirksomhed ved forholdsvis haarde Straffe; men det tør vel nu være klart for Alle, at man ikke ad denne Vej er kommen Formaalet et Skridt nærmere. Det ligger jo og ligefrem i Sagens Natur, at det til enhver Tid og med en hvilken som helst Lovgivning vil være umuligt at hindre den Lidende i (efterat han som oftest i længere Tid forgjæves har søgt autoriserede Lægers Hjælp) at søge Lindring for sin Smerte og Fremme af sit Helbred, hvor han tror at kunne faae dette. Men da dette er imod den bestaaende Lovgivning, bliver Følgen, at „den faktiske Tilstand staar i Strid med Lovens Forskrift“ (Tillæg B. Spalte 130, 1867—68), hvilket er meget uheldigt, da derved Afgiften for Loven svæktes. Da det nu ikke ligger indenfor Mulighedens Grændser at forandre Tilstanden, er det rigtigt at forandre Loven.

Naar hertil føies, at Flertallet er enigt med et tidligere Udvalgsflertals Betragtning (Tillæg B. Spalte 1223, 1871—72) i, „at det vilde være en utaaelig Krænkelse af den personlige Frihed, om Staten vilde gjøre Forsøg paa at forbyde Nogen, der er i Besiddelse af borgerlig Myndighed, at søge Raad og Hjælp i Sygdomstilfælde, hos hvem de tror at kunne erhøve Hjælp“, og at det